

[Kaj Andresen.]

fremkommer, er særdeles beskedne. Det er, synes jeg også, en fornuftig ordning, man har valgt, at fastsætte en grænse for enkelt-ydelserne og så i øvrigt lade kommunen beholde rådighedsbeløbet med samme procent som hidtil, nemlig 15.

Jeg forstår, at de kommunale organisationer har givet tilslutning til principperne i lovforslaget, og jeg skal på mit partis vegne anbefale det til hurtig behandling.

Søren Andersen: Det foreliggende lovforslag indeholder bl. a. en ajourføring af normalbidragene og grænsen for den forskudsvisse udbetaling af disse. Da man i 1953 forhøjede normalbidragene, kom denne specielle forhøjelse ikke med ind under pristalsreguleringen, der ellers finder sted for disse bidrag, hvorfor værdien af den foretagne generelle forhøjelse formindskes fra år til år. Nu føres den imidlertid ind under den almindelige pristalsregulering, idet den skal reguleres efter det pristal, som den ærede foregående ordfører nævnte,

Jeg kan tilslutte mig dette som en rimelig foranstaltning og kan på samme måde tilslutte mig de nye grænser for den forskudsvisse udbetaling af bidragene. Disse bidrag skulle i virkeligheden ikke have nogen økonomisk konsekvens for samfundet, men desværre er der en helt urimelig del af alimentanterne og de andre bidragydere, som ikke betaler, og som følge deraf kommer der til at påhvile kommunerne ret betydelige byrder. Jeg vil i denne forbindelse gerne spørge den højtærede socialminister, om de nye regler for inddrivning af alimentationsbidrag — så vidt jeg husker, er det ikke mere end et års tid siden, vi vedtog dem — har virket efter deres hensigt. Det er måske for meget at forlange svar på stående fod, men kan det ikke lade sig gøre, håber jeg, at vi vil kunne få oplysninger om disse forhold under udvalgsarbejdet.

Men herudover indeholder lovforslaget en række mere eller mindre uoverskuelige ændringer med rod i det nyligt vedtagne lovkompleks om folkepension og invalidepension. De fleste af disse ændringer ser uskyldige ud, men jeg håber, der bliver lejlighed til at prøve deres uskyld i et udvalg. Livet har nu engang lært én, at man ikke

altid kan stole på et glat ansigt. Noget lignende gælder, når man står over for lovparagraffer; de kan undertiden se mere uskyldige ud, end de er.

Der er imidlertid et område, som jeg gerne vil sige lidt om her ved første behandling. Det er den foreslåede forhøjelse af det beløb, kommunerne har til rådighed til kommunehjælp, og det beløb, kommunerne maksimalt kan tildele den enkelte. Maksimalgrænsen for kommunehjælpens størrelse i det enkelte tilfælde er i den bestående lov aldersrentens grundbeløb plus rentetillæg plus eventuelt børnetillæg. Da nu aldersrenten er blevet til folkepension, i hvilken de faste tillæg indgår i det nye grundbeløb, der desuden er forhøjet med 400, 500 og 600 kr. for ægtepar, alt efter hvilken kommunegruppe man befinder sig i, er afstanden mellem kommunehjælpen og folkepensionen blevet større, end den var mellem kommunehjælpen og aldersrenten. De gamle har fået deres forhold forbedret, og nu mener den højtærede socialminister, at turen må være kommet til en forbedring af kommunehjælpen, hvilket vil medføre, at en række ydelser, der udbetales som særhjælp, men af kommunehjælps størrelse, efterhånden følger efter. I alle tilfælde er det lidt vanskeligt her på stående fod at se, om en gennemførelse af lovforslaget kan føre sådanne konsekvenser med sig. Mon man ikke i virkeligheden let vil komme ud for, at rækkevidden bliver noget større, end man havde tænkt sig? Det er ikke sikkert, at de 2 mill. kr. til staten og de 5 mill. kr. til kommunerne, der jo i øvrigt ikke er nogen klatskilling, bliver den endelige regning til det offentlige og hermed til skatteborgerne.

Kommunehjælpens maksimalbeløb skal nu beregnes i forhold til den indtægtsregulerede folkepension og udgøre 85 pct. af denne; det er foreslået for at få samme størrelsesforhold mellem folkepensionen og kommunehjælpen, som der før var mellem aldersrenten og kommunehjælpen. Denne 85 pct.s grænse står efter min mening ikke i et almindeligt og sundt forhold til arbejdsmarkedets vilkår — jeg anmoder den højtærede formand om tilladelse til et citat.

Den 22. januar 1957 holdtes der årsmøde i Hammerum Herred Kommunalforening i Herning, og her udtalte socialinspektør St. Halskov, Herning, om folkepensionsord-